

«Раз уночі я в ліс ходив...» (1890)

Глібов Леонід Іванович

Раз уночі я в ліс ходив...
Скажу по правді, гріх брехати:
Я нищечком тоді хотів,
Щоб папоротнику дістати.
Не раз, не два я чув про те —
Хто його знайде, кажуть люде,
В ту саму ніч, як він цвіте,
Тому усюди щастя буде,
Поткнувсь я в ліс — і драла дав,
Бо з переляку чуб піднявся...
Пробіг — і серед поля став,
І довго-довго дивувався.
Біліє щось... дивлюся я —
Кавун... не бачив ще такого:
Такий здоровий, що хлоп'я
Не перескочить через нього.
Кругом все поле, як той мак,
Укрили золотії квіти,
Густесенько і гарно так,
Неначе біля мене діти.
Чи справді то кавун, чи ні?
Вгадайте, дівоньки й хлоп'ята;
Чи, може, так здалось мені?
Гуртом порадьтесь, лебедята!
Як угадаєте — глядіть!
Гостинці будемо ділити,
А я вже знаю, як ділити:
Мені — кавун, а дітям — квіти.

Раз в тихий вечір, невзначай,
Повеселіла моя хата;
До мене, як в зелений гай,
Поприлітали пташенята.
«Отак, дідусю, вибачай! —
Радіючи, щебечуть діти,—
Шкода, гостинців не бажай,
Бо не достанемо ділити!
То не кавун білів в очах,
То *повний місяць* на просторі
Світив над нами в небесах,
А золотії квіти — *зорі*».
«Так, діти, так! Вгадали ви...
Тривайте ж, я посеред лугу

Збудую хатку із трави
І загадку приладжу другу».

[1890]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/raz_unochi_ya_v_lis_khodyv